

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΔΥΣΙΣ

'Απόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου μεταφράσεως τοῦ "Κουρσάρου", τοῦ Βύρωνος.

Στοῦ Μωρῆ τὰ κορφοβούνια, πορφυρᾶ ντυμένος κάλλη
Ἄργοκατεβαίνει δὲ ἥλιος μέσ' τῆς δύσης τὴν ἀγάλη.
Οὐχὶ, οὐκέτι τούς δὲν εἶνε σκιερές καθὼς στὶς χῶρες
Τοῦ βορῆ, μάτι φλογισμένες, διάφανες καὶ χρυσοφόρες.
Οταν ἡσυχα στὸν πόντο τὶς ἀπτίνες τον ἔπαινον,
Τὶς στιθόβολες κορφούλες τῶν κυματισῶν χρυσώνει.
Ἀποχαιρετεῖ τὴν "Υδρα καὶ τὸ βράχο τῆς Αἰγαίνης
Μὲ στερνὸν χαμόγελό του δὲν θεός τῆς ὁριστόντος.
Πάντοτε ποθεὶ νὰ βλέπῃ τὴν ἀγαπητήν του χώρα,
Ἄν κι' αὐτῇ καμψιὰ μυσία δὲν τοῦ καίει πλέον τῷδα.
Νά, τοὺς ἵσκιους των ἀπλώνουν τὰ γλαυκά βουνά σου

[προβάλλει]
Στὸν ἀνίκητο σου κόλπο, δοξασμένη Σαλαμῖνα!
Καὶ τὰ δέη ζωγραφιῶνται στὰ κατάχρυσα οὐράνια
Ποῦ στολίζονται μὲ χίλια καὶ φανταξερά στεφάνια,
Φανερώνοντας τὸν ἥλιο π' ἄλλοιν σβεῖ κι' ἄλλοιν
[προβάλλει]
Κ' ἡ γῆ τότε τὰ οὐράνια σινεργίζεται στὰ κύλλη,
Ως ποὺ ὁ Φοῖβος ὁ δόδηγωντας τὸ ἄρμα του τὸ νυκτο-
[μάχο]
Μεγαλόπρεπα νὰ φύγῃ πίσω ἀπ' τῶν Δελφῶν τὸ βράχο.

Σ' ἔνα τέτοιο χρυσὸ δεῖλι σ' εἶδε, Ἀθήνα μου, δ
[σοφός σου]
Καὶ μὲ τέτοια χρυσῆ λάμψι τὸν χαιρέτησε τὸ φῶς σου.
Μὲ τὸ πόνο δὲν κυττοῦσαν οἱ πολίτες σου νὰ σινύη
Τὸ λαμπρὸ τῆς μέρας ἄπτο κι' ὁ σοφὸς νὰ παραδίνῃ
Τὴ στερνὴ πνοή! Μά ὅχι—στάθη ὁ ἥλιος—ὅχι ἀπόμα
Μή τὸν ἀποχαιρετάτε, μὴ φαντίζετε τὸ κῦμα
Μὲ τὸ δάκρυν σας. Ως τότε πῶς φανήκαν σκοτισμένα
Τὰ βουνά ποῦ ποδάτα ἐστέκαν χαρωπά καὶ στολισμένα!
Τὴ γῆ π' ἄλλοτε ὁ Φοῖβος τόσο φλογερά ἀγαποῦσε,
Τόρος ἀνήσυχα καὶ μὲ ὅψι μελαγχολική ἐκτεῦσε.
Αλλὰ ποὺν στοῦ Κιθαιρῶνα τὴν κορφὴ νὰ σινύῃ,
[πίνει]
Τὸ θαυματερὸ ποτῆροι καὶ τὸ πνεῦμα παραδίνει.
Αντὸς γιώριζε μονάχα καὶ ποὺ τάχθηκε νὰ μένῃ,
Κι' αὐτὸς μόνος εἶχε μάθει πῶς νὰ ξῆ, πῶς νὰ πε-
[θαίνῃ].

Μὰ κυττάξετε! Απ' τὰ ὕψη τοῦ γλαυκοῦ Τρελλοῦ
[προβάλλει]
Ἡ βασίλισσα τῆς νύχτας μὲ τὸ ἀσημωτά της κάλλη.
Τὸ καθάριο μέτωπό της σύννεφο δὲ στεφανώνει
Κ' οὔτ' η νύχτα τὸ λαμπρὸ της δίσκο γύρωθε θολώνει.
Στὴν περήφανη μετώπη μιὰς κολόνας η σελήνη
Ἄκτινοβολεῖ, μὲ χρῶμα μελιχρό τὸν περιχύνει.
Στὴν κοιλάδα π' ὁ καθάριος Κτηφισός τόσους αἰώνες
Σιγοπερπατᾷ, φαντάζουν οἱ κατάμαυροι ἐλαιῶνες.
Τὸ θλιμμένο κυτταρίσσι, σὰν πανύψηλη λαμπάδα
Μπρὸς στὸ τέμενος σωπαίνει κι' η περίχαρη σκιάδα.
Μὰ κ' η κουρδιδιά ποῦ δίπλα στὸ Θησεῖο ἀνασηκώνει
Τὸν περίλυπτο κορόμη της καὶ τοὺς κλάδους της ἀ-
[πλώνει]
Ολ' αὐτὰ σου παραστάίνουν μὰ πολύχρωμη ὑπασία
Καὶ σὲ συγκινοῦν. Ποιοῦ τάχα θεατὴ τὴ φαντασία
Δὲ θὰ μάγευαν; Τοῦ Αἰγαίου τὰ πελάγη μακρυσμένα
Μουρμουρίζουν. Μὰ ξάφω χίλια κύματα ὄργισμένα
Γαληνεύουν κι' ὁ κόλπος σπιθηροβολῶντας βάφει
Τὸν ἀπέραντό του κάμπο μὲ ξαφεῖρι καὶ χρυσάρι.
Καὶ τοὺς ἵσκιους των ἔνώνουν τὰ νησάκια μὲ τὰ
[θάμπι]
Τοῦ πελάγου ποῦ τὰ βλέπει μὲ χαμόγελο καὶ λάμπει.

Μὰ λησμόνησά! Γιὰ τέ πές μου, γιατὶ η λύρα μου σὲ
[ψάλλει]
Ω! σὰν δῆ κανεὶς ἐκεῖνο τὸ πανόρηση σου ἀπρομάλι.
Πῶς μπορεῖ νὰ σὲ ξεχάσῃ; Κάθε ἄλλ' ὄνομα σινύει
Στὴ ὄνομά σου ἐμπρός, ποῦ κύποια θεικὴ τὸ λούζει
[κρήνη]
Οποιος σ' εἶδε, ώραιά Λαθῆνα, σὲ μιὰ δύση, στὸν
[αἰώνα]
Ειπωτώη στὴν ψυχὴ του η ὄνειρευτή σου εἰπόνα.
Σὲ λατρεύω! Ας μὲ χωρίζουν τόσοι κρόνοι καὶ κοι-
[λάδες]
Καὶ βουνά κι' ἀζ μὲ μαγεύουν η χιλιόκαλλες Κυ-
[πλάδες]
Σὺ ποτὲ δὲν εἶσαι ξένη στὴν περίλυπτή μου Μούσα.
Τοῦ Κουρσάρου τὸ νησάκι κάποτ' εἶχες. Πῶς ποθοῦσαι
Πάλι ελεύθερη μιὰ μέρα νὰ σὲ ξανακιρετοῦσα!

ΛΕΩΝ. ΡΑΖΕΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Σήμερα εἴμ' ἀρχόντισσα
πλούσια, ποὺ σὰν καὶ μένα
δὲ θάνε κι' ἄλλη. Ἐχω φλουριά,
διαμάντια ξακουσμένα.

Κι' ὅλα τὰ πλούτη τάμετρα
μοῦ τάφερε—ποιὸς λέτε;
τὸ γραμματάκι τοῦ καλοῦ
ποὺ ἔχω ἔδω—ἰδέτε.

Θεσσαλονίκη Ανγούστος 1922

Κάθε του λέει ἔνα φλοιρί,
κάθε γραμμὴ γιορτάνι,
κι' οὔτε τοῦ Κροίσου δ θησαυρὸς
γιὰ νὰ τ' ἀλλάξῃ φτάνει.

Ἐχω κι' ἔνα διαμαντικό,
π' ἀστράφτει διόγυρά μου
κι' αὐτὸς ναι η λεξί «σ' ἀγαπῶ»
—κορῶνα στὰ ὄνειρά μου.—

ΣΠΕΡΛΑΝΤΖΑ ΤΩΝΗ